

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **M. D.**
bytem X
zastoupený Mgr. Martinem Škrabalem, advokátem
se sídlem Zdíkovská 3029/59, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

za účasti
osob zúčastněných na řízení: **1) Ing. L. P.**
bytem X
2) L. P.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2023, č. j. KK/572/LP/23-11,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2023, č. j. KK/572/LP/23-11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Ostrov, odboru výstavby (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 31. 10. 2022 č. j. MěÚO/52611/2022 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo k žádosti osob zúčastněných na řízení (dále i jako „*žadatelé*“) podle § 129 odst. 2 a 3, § 92 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“) a § 9 a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „*vyhláška č. 503*“) vydáno dodatečné povolení na stavbu *zastřešené terasy u RD, X* na pozemku parc. č. Xa v k. ú. X (dále jen „*stavba*“).
2. Nebylo sporu o tom, že žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. Xb (dále jen „*sousední pozemek*“), který má společnou hranici s pozemkem parc. č. Xa, na němž je umístěna stavba.
3. Ve výroku I prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad konstatoval, že stavba je již provedena, ale *požárně nebezpečný prostor* (dále jen „*PNP*“) podle požárně bezpečnostního řešení (dále jen „*PBR*“) zasahuje na sousední pozemek, a proto je nutno provést úpravu stávající stavby (boční stěna terasy bude doplněna z vnějšku celoplošným obkladem ze sádkartonových desek Cetris včetně krokví nebo bude vyzděna pomocí standardních zdících materiálů min. tl. 100 mm; pokud bude vybudována např. stěna z betonových tvárnic ztraceného bednění nebo jiných zdících materiálů min. tl. 150 mm, která bude svým tvarem kopírovat tvar boční stěny terasy a bude pokračovat v délce 4,0 m a s výškou 2,17 m, pak PNP od zastřešené terasy nebude zasahovat mimo hranice pozemku se stavbou - požární stěna bude provedena na základových pasech, které budou min. 0,8 m pod upraveným terénem). Ve výroku II prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad stanovil jako podmínku pro dokončení stavby mj. to, že stavba bude upravena a dokončena podle projektové dokumentace Ing. J. K. a podle PBR Ing. I. Ch. a že stavba protipožární stěny bude celým svým objemem na pozemku parc. č. Xa, nebude zasahovat na sousední pozemek a bude zamezeno stékání dešťových vod a spadu sněhu na sousední pozemek.

II.

Žaloba

4. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí.
5. Žalobce svou žalobu odůvodnil sedmi žalobními body.
6. Zaprvé žalobce namítl, že správní orgány ve svých rozhodnutích překročily předmět žádosti žadatelů, neboť žadatelé požádali výlučně o dodatečné stavební povolení podle § 110 stavebního zákona a nežádali o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona ani o dodatečné umístění stavby. Rozhodnutí správních orgánů jsou podle žalobce nezákonná i proto, že představují dodatečné stavební povolení pro stavbu, která nikdy nebyla umístěna.

7. Zadruhé žalobce namítl, že stavební úřad měl podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žadatelů zastavit, protože žadatelé k žádosti nepřiložili projektovou dokumentaci a v průběhu řízení ji významným způsobem doplňovali.
8. Zatřetí podle žalobce správní orgány porušily § 129 odst. 3 stavebního zákona, neboť přestože žadatelé nesli důkazní břemeno, stavební úřad sám zjišťoval v rozporu s § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 správního řádu podmínky podle § 129 odst. 3 stavebního zákona.
9. Začtvrté žalobce namítl, že správní orgány měly posuzovat nejen podmínky dle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „*vyhláška č. 501*“), ale i všechny obecné požadavky podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501. Podle žalobce jsou dále prvoinstanční i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelná, protože v nich správní orgány neodůvodnily závěr o naplnění podmínek podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 a nevysvětlily, že stavbou nebude nedotčena celá řada zákonem chráněných veřejných zájmů, nehledě na soukromé zájmy žalobce. Žalobce tvrdil, že bylo na žadatelích, aby tvrdili a doložili splnění požadavků uvedených v § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501. Jelikož žadatelé nedoložili výjimku z § 25 vyhlášky č. 501 v okamžiku podání žádosti, měla být žádost zamítnuta a stavební úřad je neměl vyzývat k opravě dokumentace a stavby tak, aby výjimku nepotřebovali.
10. Zapáté žalobce namítl, že dne 9. 3. 2021 žadatelé stavebnímu úřadu sdělili, že projektová dokumentace ještě není hotová a že projektantka se dokončení dokumentace bude moci věnovat nejdříve po 22. 3. 2021. Závazné stanovisko odboru územního plánování bylo ale vydáno dne 19. 3. 2021, tudíž dotčený orgán se tedy nemohl seznámit s projektovou dokumentací a nemohl se tedy vyjadřovat k dosud nevypracované projektové dokumentaci.
11. Zašesté vznesl žalobce námitku proti PBŘ terasy, že PBŘ nezohlednilo, že rodinný dům, jehož je terasa součástí, je kromě omítky proveden z hořlavých materiálů. V případě požáru by totiž mohl být ohrožen i stávající dvojdomek, zahrnující rodinný dům žalobce.
12. Sedmý, poslední, okruh námitek žalobce, se týkal protipožární zdi. Žalobce namítl, že žadatelé nepožádali o povolení protipožární zdi. Existenci nelegální stavby nelze prodlužovat až do doby realizace podmiňující stavby, jejíž provedení stavební úřad fakticky nemůže nařídit. Podle žalobce PBŘ neobsahuje posouzení protipožární stěny, resp. celého objektu s protipožární stěnou, kdy z ničeho nevyplývá vůle či povinnost stavbu protipožární zdi realizovat. Žalobce zdůraznil, že protipožární zeď je samostatným objektem, proto správní orgány pochybily, když zeď neposoudily podle § 25 odst. 1 a 6 vyhlášky č. 501 a nezabývaly se tím, zda umístění protipožární zdi v délce přes 4 m a výšce přes 2 m odpovídá danému charakteru území – z toho žalobce dovodil nepřezkoumatelnost prvoinstančního a napadeného rozhodnutí. Žalobce konečně namítl, že se stavební úřad nevypořádal s námitkou, že projektová dokumentace neřeší statickou část protipožární zdi a navrhuje výztuž, která je v rozporu s technologickým předpisem a postupem stanoveným výrobcem betonových bloků.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Žalovaný uvedl, že žalobce v odvolacím řízení nenamítal, že by došlo k překročení předmětu žádosti žadatelů, a proto se tím žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Vyhláškou č. 503 není pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby předepsaný formulář – rozhodné je to, zda žádost obsahuje předepsané náležitosti.

15. (Ne)předložením projektové dokumentace se žalovaný zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 10. 3. 2022, č. j. KK/1078/SÚ/21-6, kde mj. uvedl, že neobsahuje-li žádost obecné náležitosti správního řádu nebo náležitosti zvláštní podle stavebního zákona, není-li doložena potřebnými přílohami, případně je-li předložena neúplná projektová dokumentace, stavební úřad žadatele vyzve, aby tuto vadu odstranil.
16. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dodal, že zbylé žalobní body vypořádal v napadeném rozhodnutí.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

17. Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě mu k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne 10. 8. 2023, č. j. 57 A 58/2023-18, nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas ve vyjádření k žalobě, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

18. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS) a že správní soudy neprovádí dokazování správním spisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS).
20. Žaloba je nedůvodná.
21. Soud při vypořádání žalobních námitek postupoval důsledně podle pořadí uvedeného žalobcem v žalobě bez ohledu na charakter námitek (zda šlo o námitku nepřezkoumatelnosti, námitky procesní či námitky hmotněprávní). Vzhledem ke koncepci žaloby zvolené žalobcem považoval totiž soud tento způsob vypořádání žalobních bodů za nejprůhlednější. Přehlednost, podporující srozumitelnost a tedy i přesvědčivost rozsudku, měl soud v této věci za podstatnější než dodržení standardního

postupu soudního přezkumu podle závažnosti vad vytýkaných žalující stranou naříkanému rozhodnutí.

Překročení předmětu žádosti

22. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
23. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad odstranění stavby vlastníku stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
24. § 129 odst. 2 stavebního zákona zní: *Stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*
25. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
- Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
- Bude-li předmětem dodatečného povolení dokončená stavba uvedená v § 119 odst. 1, může stavební úřad po ověření splnění podmínek podle § 122 odst. 3 na žádost stavebníka současně samostatným výrokem rozhodnout o povolení užívání stavby a případně stanovit podmínky pro její užívání.
26. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že stavební zákon jasně stanoví, že je-li stavebním úřadem zahájeno řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby a vlastník stavby podá včasnou žádost o dodatečné povolení stavby, předloží zákonem vyžadované podklady a prokáže skutečnosti uvedené v § 129 odst. 2, odst. 3 stavebního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zákona, stavební úřad vydá tzv. *dodatečné povolení stavby*. Takové dodatečné povolení nahrazuje podle stavebního zákona územní povolení.

27. Žalobce nesporoval, že stavba vyžadovala společné povolení nebo společný souhlas, kterým se stavba umísťuje a povoluje [srov. první větu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a § 2 odst. 1 písm. b) a § 96a odst. 1 stavebního zákona]. Žalobce nesporoval ani to, že stavební úřad zahájil dne 19. 1. 2021 řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o nařízení odstranění stavby (srov. druhou větu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí).
28. Prvoinstančním rozhodnutím bylo vydáno žadatelům *dodatečné povolení stavby* s výslovným odkazem na § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, ale i na § 92 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503 (územní rozhodnutí) a § 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503 (stavební povolení). Je tudíž zřejmé, že prvoinstanční rozhodnutí, které je *dodatečným povolením stavby* a nahrazuje tak územní povolení, stavbu umístilo i povolilo.
29. Žalobce v žalobě tvrdil, že žadatelé požádali výlučně o dodatečné stavební povolení podle § 110 stavebního zákona a nežádali ani o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona ani o dodatečné umístění stavby. Správní orgány se k této otázce ve svých rozhodnutích nevyjádřily, protože takto žalobce ve správním řízení neargumentoval.
30. Žádost, která je předmětem posuzovaného řízení, je zjevně projevem vůle směřující k tomu, aby byla povolena stavba specifikovaná projektovou dokumentací. Žádost je zřejmou reakcí na zahájení řízení o nařízení odstranění stavby a poučení stavebního úřadu v oznámení zahájení tohoto řízení o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona (srov. písemnost stavebního úřadu ze dne 25. 1. 2021, č. j. MěÚO/04510/2021, a str. 6 rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2022, č. j. KK/1078/SÚ/21-6). Bez ohledu na to, na jakém formuláři a s odkazy na jaké zákonné ustanovení byla žádost podána, její obsah neumožňoval žádné nejasnosti o vůli žadatelů. Správní orgány tedy postupovaly správně, když žádost považovaly za žádost vlastníka o dodatečné povolení stavby, ohledně níž bylo zahájeno řízení o nařízení odstranění stavby. Podle § 192 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s § 37 odst. 1 větou druhou správního řádu se totiž každé podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Jinými slovy, správní orgány správně vyhodnotily obsah žádosti, v souladu s ním správně vymezily předmět řízení a vydaly rozhodnutí, která předmět řízení nepřekročila, nýbrž ho celý obsáhla.
31. Obsah žádosti vylučuje závěr žalobce, že žadatelé požádali výlučně o dodatečné stavební povolení podle § 110 stavebního zákona - jednak stavební zákon žádné *dodatečné stavební povolení* ani nezná a jednak § 110 stavebního zákona ani jakékoli *dodatečné* povolení nereguluje. Obsah žádosti naopak nelze vyložit jinak, než že žadatelé žádali o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, kdy takové dodatečné povolení nahrazuje i územní rozhodnutí. Žalobci si byli zjevně vědomi toho, že stavba je rozestavěná a nemohli tedy zamýšlet žádat o stavební povolení neumístěného záměru. Žalobce ostatně ani neprokázal, že *existuje formulář žádost o dodatečné povolení stavby odkazující na § 129 stavebního zákona*. Jak správně reagoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, ve vyhlášce č. 503 žádný takový formulář regulován není. To, že žadatelé zvolili nesprávný formulář, na němž bylo vyžadováno připojení územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nemá žádný vliv na to, že obsah jejich žádosti nezavdává důvod k pochybnostem o jejich vůli. Část

žalobní argumentace, že nemělo být přerušeno řízení o odstranění stavby, se mýlí předmětem posuzovaného správního řízení a nemůže být proto důvodem pro závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Jelikož stavební zákon nezná *dodatečné stavební povolení*, nebyla soudu srozumitelná žalobní námitka, že napadená rozhodnutí představují dodatečné stavební povolení pro stavbu, která nikdy nebyla umístěna. Šlo totiž o dodatečné povolení stavby, kterým se stavba jak umístila, tak povolila. Žalobní odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 9 As 156/2017-45, nebyl přílehlavý, protože správní orgány, jak bylo výše vysvětleno, žádost žadatelů nezměnily. Posouzení obsahu žádosti žadatelů nebylo ani projevem aplikace mírnějších kritérií pro dodatečné povolení stavby než na řádné stavební povolení (to k žalobnímu odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, č. 1202/2007 Sb. NSS).

32. Žalobní námitky tohoto okruhu byly tedy nedůvodné.

Předložení projektové dokumentace

33. Námitka, že nezákonnost napadeného rozhodnutí by měla být důsledkem toho, že žadatelé předložili stavebnímu úřadu projektovou dokumentaci nikoli s žádostí, nýbrž až na základě výzvy stavebního úřadu, nebyla důvodná.
34. Soud připomíná, že podle § 129 odst. 2 stavebního zákona postupuje stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115. Přitom podle § 111 odst. 3 stavebního zákona platí, že pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší. A podle § 110 odst. 2 písm. e) stavebního zákona je povinen stavebník k žádosti o stavební povolení připojit mj. projektovou dokumentaci zpracovanou projektantem, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkresy, dokumentaci objektů a technických a technologických zařízení a dokladovou část.
35. Speciální úprava stavebního zákona odpovídá obecné úpravě správního řádu, který se aplikuje na řízení před stavebním úřadem podle § 192 odst. 1 stavebního zákona: § 45 odst. 2 správního řádu stanoví, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit. Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení [viz § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu].
36. Soud shrnuje, že neobsahovala-li žádost žadatelů projektovou dokumentaci, stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, pokud je písemností ze dne 25. 1. 2021, č. j. MěÚO/04511/2021, vyzval ve stanovené lhůtě k jejímu doplnění a řízení přerušil (srov. přiměřeně první právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS). Poskytnutou lhůtu mohl stavební úřad na žádost žadatelů usnesením přiměřeně prodloužit dle § 39 odst. 2 správního řádu.
37. Uvedl-li žalobce v žalobě, že žadatelé projektovou dokumentaci na základě ústního projednání žádosti významným způsobem doplňovali, šlo o nekonkrétní tvrzení (žalobce neuvedl, kdy a co měli žadatelé doplnit), kdy nebylo na soudu, aby prověřoval celý obsah správního spisu za účelem ověření, zda k nějakému doplnění projektové dokumentace došlo. Chtěl-li žalobce dosáhnout soudního přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru, měl tvrdit konkrétně, kdy a jakou písemnost žadatelé doplnili a jak se to negativně projevilo na zákonnosti napadeného rozhodnutí.

38. Odkazu žalobce na § 86 odst. 4 stavebního zákona nemohl soud přisvědčit, protože ten se na řízení o dodatečném povolení neaplikuje (viz výše citovaný § 129 odst. 2 stavebního zákona a contrario). Též žalobní odkaz na § 110 odst. 4 stavebního zákona nebyl případný, protože ten je nutno vykládat v souladu s výše citovanými § 111 odst. 3 stavebního zákona a § 45 odst. 2 a § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že řízení lze zastavit jen tehdy, neodstraní-li žadatel podstatné nedostatky žádosti ve lhůtě určené správním orgánem.
39. Námitka, že stavební úřad nerozhodl na základě žádosti žadatelů o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti a prodloužení lhůty jen vzal na vědomí, též nemohla vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
40. Poskytnutou lhůtu mohl stavební úřad na žádost žadatelů usnesením přiměřeně prodloužit dle § 39 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad postupoval tak, že písemností stavebního úřadu ze dne 15. 3. 2021, č. j. MěÚO/13430/2021, vzal prodloužení lhůty na vědomí. Vzhledem k tomu, že § 111 odst. 3 stavebního zákona ani § 45 odst. 2 správního řádu formu výzvy k odstranění vad nijak nepředepisuje a podle § 76 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán rozhoduje usnesením jen v případech stanovených zákonem, výzvu k odstranění vad žádosti není nezbytné učinit formou usnesení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37, ze dne 23. 9. 2016, č. j. 7 Azs 123/2016 - 35). „*Přípisem navíc správní orgán lhůtu k odstranění vad žádosti neurčuje závazně, ale pouze poskytuje žadateli přiměřenou lhůtu, což v konečném důsledku znamená, že vadu žádosti může odstranit i po lhůtě mu určené správním orgánem.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34). Jestliže výzva k odstranění vad žádosti neměla a ani dle zákona nemusela mít formu usnesení, pak nemuselo mít formu usnesení ani vyrozumění o vyhovění žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Stavební úřad vyrozuměl žadatele o tom, že vzal žádost o prodloužení lhůty na vědomí a žadatelé se tak mohli důvodně spoléhat na to, že odstraní-li vady žádosti v prodloužené lhůtě, řízení nebude zastaveno – jinak řečeno, že stavební úřad jim lhůtu prodloužil (srov. přiměřeně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2017, č. j. 8 A 70/2013-74).
41. Soud shrnuje, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že řízení o žádosti žadatelů o dodatečné povolení stavby mělo být zastaveno z důvodů namítaných žalobcem. Část žalobní argumentace, že mělo být pokračováno v řízení o odstranění stavby a že je stavební úřad v tomto řízení nečinný, mívá předmět posuzovaného správního řízení a nemůže být proto důvodem pro závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Aktivita stavebního úřadu

42. Žalobce namítl, že stavební úřad zjišťoval sám podmínky podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, čímž postupoval v rozporu s § 129 odst. 3 stavebního zákona, a současně tím zvýhodnil žadatele, které tížilo důkazní břemeno, a postupoval tak, že dotčené osoby neměly při uplatňování svých procesních práv rovné postavení a nepostupoval vůči dotčeným osobám nestranně.
43. Není sporu o tom, že § 129 odst. 3 reguluje důkazní břemeno na straně žadatelů o dodatečné povolení stavby. Žalobcem odkazovaná komentářová literatura a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 As 69/2019-48, ze dne 31. 8. 2010, č. j. 8 As 7/2010-99, č. 2210/2011 Sb. NSS, toto jen potvrzují.
44. Žalobce citaci § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 správního řádu doplnil o tvrzení, že stavební úřad zjišťoval podmínky podle § 129 odst. 3 stavebního zákona sám a z kontextu vyplývalo, že

se tak mělo stát v rozporu s důkazním břemenem žadatelů, avšak toto své tvrzení žalobce nedoprovodil žádným konkrétním tvrzením (jaké konkrétní otázky stanovené v § 129 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad zjišťoval sám).

45. Kvalita a jasnost žalobních námitek do značné míry přitom určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. K tomu se již vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. Pod č. 2162/2011 ve Sb. NSS, v němž posuzoval dostatečnou určitost žalobních bodů: *„Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
46. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti stavební úřad sám zjišťoval a zjišťovat neměl, soud nemohl takové námitce přisvědčit, neboť by k jejímu prověření musel sám vyhledávat ve správním spisu skutečnosti, který by mohly žalobní argumentaci podpořit.

Odstupy a výjimky

47. Soud ve shodě s žalobcem konstatuje, že nebylo sporu o tom, že stavba je umístěna méně než 2 m od hranice sousedního pozemku.
48. § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 stanoví: *Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.*
49. § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501 stanoví, že vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m.
50. § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501 stanoví: *S ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.*
51. Podle § 26 vyhlášky č. 501 je možná za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona výjimka z ustanovení § 25 odst. 2 až 7.
52. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
53. Soud připomíná, že podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad v dodatečném povolení stanoví podmínky dokončení rozestavěné stavby, která je předmětem dodatečného povolení.
54. Správní orgány odůvodnily svá rozhodnutí ve vztahu k odstupům následovně: Při místním šetření stavební úřad zjistil, že umístění stavby splňuje požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

povrchových vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí v této lokalitě. Odstup stavby terasy od okolních staveb umožňuje její údržbu a užívání. Terasa je od sousedního pozemku umístěna cca 0,5 m v rozporu s § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501, ale výjimka není vyžadována, protože stavba splňuje § 25 odst. 6 vyhlášky: Lokalita tzv. dvojdomků je jediná lokalita v Ostrově, kde stavební úřad na celou lokalitu aplikuje na záměry stavebníků § 25 odst. 6 z vyhlášky č. 501 z důvodu malých a úzkých stavebních parcel (cca 560 m²), kde převládá délka nad šířkou, na kterých jsou všechny rodinné domy, garáže, stavby a zařízení podmiňující bydlení (i terasy) většinově umístěny na hranici pozemků nebo ve vzdálenosti menší než 2 m od hranice pozemků (doloženo ortomapou a fotodokumentací jiných zastřešených teras v dané lokalitě). Pozemek se stavbou má šířku 12,5 m až 15 m a délku 43,5 m. Stavba bude na hranici sousedního pozemku opatřena celoplošnou stěnou a nepřesahuje na sousední pozemek, bude zamezeno stékání dešťových vod a spadu sněhu na sousední pozemek (viz str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí). Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že podmínky uvedené v § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501 bude stavba splňovat po uvedení do souladu s projektovou dokumentací. Dále vysvětlil, že stavební úřad může v dodatečném povolení stavby formulovat podmínky pro dokončení dosud fakticky nedokončené stavby, a korigoval stavební úřad v tom, že v daném případě stavba dokončena není, neboť není provedeno protipožární opatření, bez kterého stavbu nelze povolit. Pokud by stavba nebyla provedena dle schválené projektové dokumentace, je možné toto kvalifikovat jako přestupek dle § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona (viz str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí).

55. Žalobce namítl, že správní orgány blíže neodůvodnily (*důvěryhodně nevysvětlily*) svůj závěr vztahující se k § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501, že stavbou s odstupem menším než 2 m nebude dotčena *celá řada zákonem chráněných veřejných zájmů, nehledě na soukromé zájmy žalobce*. Z toho žalobce dovodil nepřezkoumatelnost prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.
56. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama

o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

57. Zdejší soud popsane vady nepřezkoumatelnosti v případě prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, které pro účely soudního přezkumu tvoří jeden celek, neshledal. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, jak a proč rozhodly tak, jak rozhodly a jak posoudily zjištěné právně významné skutečnosti. Je zřejmé, že správní orgány učinily ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 závěr o stavbě (specifikované projektovou dokumentací, nikoli jejím stávajícím stavem rozestavenosti), že umístění stavby splňuje požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí v této lokalitě a že odstup stavby terasy od okolních staveb umožňuje její údržbu a užívání. Uvedená zjištění správní orgány učinily v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu z důkazních prostředků (protokol z místního šetření, které byly povinny podle § 129 odst. 2 stavebního zákona provést, a pořízené fotodokumentace) a skutečností známých správním orgánům z úřední činnosti (místní poměry dané lokality a ortomapy). Odůvodnění správních orgánů považuje soud z hlediska přezkoumatelnosti za dostatečnou. Soudu nepřislušelo, aby zkoumal všechna popsaná zjištění jednotlivě, neboť žalobce nesprávností žádného konkrétního zjištění správních orgánů neargumentoval a omezil se pouze na obecné vymezení spočívajícím v *celé řadě zákonem chráněných veřejných zájmů a v soukromých zájmech žalobce*. Námitka nepřezkoumatelnosti tedy nebyla důvodná.
58. Další námitka, že žadatelé byli s odkazem na komentářovou literaturu povinni prokázat naplnění podmínek pro výjimku z § 25 vyhlášky č. 501, má důvody přezkoumávaných správních rozhodnutí, protože správní orgány učinily závěr, že výjimka není vyžadována, protože stavba splňuje § 25 odst. 6 vyhlášky. Tvrdil-li žalobce, že bylo na žadatelích, aby tvrdili a doložili splnění požadavků uvedených v § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501, šlo též o neopodstatněnou námitku, protože v posuzované věci správní orgány postupovaly v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu a ve svých rozhodnutích vycházely z opatřených důkazních prostředků (protokol z místního šetření, které byly povinny podle § 129 odst. 2 stavebního zákona provést, a pořízené fotodokumentace) a skutečností známých správním orgánům z úřední činnosti (místní poměry dané lokality a ortomapy). Správní orgány v tomto směru nijak

nepochybily. Pokud žalobce namítl, že zjištěním o charakteru lokality (charakter zástavby ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501) správní orgány nedůvodně zvýhodnilo žadatele na úkor dalších účastníků řízení, neargumentoval nijak proti správnosti tohoto zjištění, kdy obecně by se dalo odvětit, že naopak neposouzením charakteru zástavby, zjištěné při místním šetření a známé stavebnímu úřadu z úřední činnosti, resp. pomínutím ustálené správní praxe při hodnocení této lokality, by mohlo dojít k vadě řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. Soudu není zřejmé, proč se domnívá žalobce, že mu bylo znemožněno věcně polemizovat se závěrem o naplnění podmínek stanovených v § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501: Žalobci nic nebránilo, aby tvrdil, jaká konkrétní tam uvedená podmínka splněna nebyla, přičemž v souladu s § 129 odst. 2 ve spojení s § 114 odst. 1 stavebního zákona směl samozřejmě namítat jen nedostatky, kterými mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo k sousednímu pozemku. Námitka žalobce, že jeho opakované námitky ve správním řízení ohledně neplnění požadavků na zachování kvality prostředí byly ze strany správních orgánů bagatelizovány, byly opět natolik obecné, že nemohly být důvodné: Soudu nepříslušelo, aby vyhledával ve správním spisu námitky žalobce a zkoumal, zda a nakolik byly zlehčovány s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí.

59. Žalobce dále namítl, že správní orgány bagatelizovaly jeho opakovanou námitku, že pro stavbu nebyla udělena výjimka z § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501, argumentací o *charakteru zástavby*, který dovozovaly z toho, že na sousedním pozemku byla realizována stavba altánu, kterou úřad označil za černou a žalobce ji následně odstranil. Námitka měla důvody správních rozhodnutí, neboť žádným žalobcovým altánem ani stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí ani žalovaný v napadeném rozhodnutí neargumentovaly (nota bene v souvislosti s charakterem zástavby).
60. Pokud žalobce argumentoval tím, že neměla-li by terasa boční stěny, nebylo by možno vycházet z možnosti povolení stavby v kratší odstupové vzdálenosti než 2 m od hranice pozemku ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501, ale bylo by třeba udělit výjimku pro stavbu se stavebním otvorem, nešlo o důvodnou námitku. Šlo jen o spekulaci žalobce, neboť stavba zahrnovala celoplošně obloženou boční stěnu podle projektové dokumentace Ing. J. K. z března 2021, zak. č. 4-2021, určující předmět povolovacího řízení (viz části této projektové dokumentace: výkres C-2, souhrnná technická zpráva str. 4, technická zpráva str. 1 a 2 – SO č. 1, výkres č. 3, požární bezpečnostní řešení stavby D.1.3 a výkres č. 2). Dodatečně povolená stavba boční stěnu tedy zahrnuje (byť dosud nebyla provedena). Soud konstatuje, že předmět řízení zahájeného žádostí žadatelů a vymezený projektovou dokumentací boční stěnu terasy zahrnoval.
61. Správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu daného ke dni vydání svého rozhodnutí (srov. např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 1 Azs 176/2023-36, bod 29, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-35, body 20 až 22). Nedůvodnou proto musela být argumentace žalobce, že boční stěna terasy měla být součástí žádosti žadatelů v okamžiku jejího podání. Z námitek žalobce tedy nevyplývalo, že by stavba vyžadovala výjimku podle § 26 vyhlášky č. 501.

Závazné stanovisko

62. Žadatelé vyhověli výzvě stavebního úřadu a předložili projektovou dokumentaci stavby, datovanou březnem 2021, dne 9. 4. 2021 (viz str. 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2022, č. j. KK/1078/SÚ/21-6). Kladné závazné stanovisko Městského úřadu Ostrov,

odboru rozvoje a územního plánování, č. j. MěÚO/15029/2021, z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, bylo vydáno dnem 19. 3. 2021 a vztahovalo se k předložené projektové dokumentaci. Tento obsah správního spisu nezavdává žádný důvod pochybovat o tom, že se závazné stanovisko vztahuje k popsání projektové dokumentaci.

63. Pochybnosti o postupu orgánu územního plánování nemohou důvodně vzniknout tím, jak namítl žalobce v žalobě, že dne 9. 3. 2021 žadatelé stavebnímu úřadu sdělili, že projektová dokumentace ještě není hotová a že projektantka se dokončení dokumentace bude moci věnovat nejdříve po 22. 3. 2021. To, že dne 9. 3. 2021 projektová dokumentace ještě nebyla dokončena a že se předpokládalo její dokončení po 22. 3. 2021, neznamená, že nemohla být dokončena před 19. 3. 2021 tak, aby ji orgán územního plánování závazně posoudil.
64. V závazném stanovisku byl podle § 96b odst. 3 stavebního zákona posuzován soulad zastřešené terasy s politikou územního rozvoje, zásadami územního rozvoje kraje, územním plánem a cíli a úkoly územního plánování. Dotčený orgán v závazném stanovisku uvedl, že se záměr nedotýká politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje kraje ani cílů a úkolů územního plánování dle § 18 a § 19 stavebního zákona, a srovnal regulaci územního plánu se záměrem. Ve vztahu k regulaci územním plánem neshledal žádný rozpor, protože jde o přípustné využití plochy, kdy nebyl překročen ani koeficient zastavění, podlažnost a podíl zeleně. To znamená, že i kdyby došlo teoreticky poté, co dotčený orgán vydal závazné stanovisko k tomu, že projektová dokumentace by byla doplněna o boční stěnu terasy nebo protipožární zeď, nemohlo by to na závěru závazného stanoviska ničeho změnit. Pro závazné stanovisko totiž nebylo případné zahrnutí protipožární zdi nebo boční stěny terasy do stavby významné, neboť jím nedošlo k relevantní změně využití plochy, ani zastavění, ani podlažnosti ani podílu zeleně. Žalobce v žalobě ostatně ani nenaznačil, jak by popsání případné změny projektové dokumentace mohly závěr závazného stanoviska ovlivnit. Vypořádání této odvolací námítky žalovaným na str. 8 napadeného rozhodnutí, ač je stručné, soud tedy aprobuje. V tomto směru soud odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž není zapotřebí zajišťovat nová závazná stanoviska dotčených orgánů v případě pozdějších úprav projektové dokumentace, které nemohly ani teoreticky ovlivnit obsah a závěry předchozího stanoviska dotčeného orgánu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 10 As 224/2018–56, body 12 a 13, nebo ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 206/2021–47, body 34 až 36).

Požárně bezpečnostní řešení terasy

65. Žalobce namítl, že část B. PBŘ stavby pomíjí, že rodinný dům žadatelů je proveden z hořlavých materiálů. Kdyby to PBŘ zohlednilo, musel by být jeho výsledek odlišný, neboť případné zahoření terasy by způsobilo zahoření rodinného domu žadatelů, což by vedlo k zahoření na něj navazujícího rodinného domu žalobce.
66. Námítka je nedůvodná, protože PBŘ výslovně vychází z toho, že objekt rodinného domu má *hořlavý obvodový plášť*, resp. *hořlavý stěnový plášť* (viz str. 3 PBŘ).
67. PBŘ aplikovalo vyhlášku č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění do 31. 7. 2023 (dále jen „*požární vyhláška*“), která stanoví technické podmínky požární ochrany pro navrhování, provádění a užívání stavby (viz její § 1 odst.

1) a technickou normu ČSN 730 0802 Požární bezpečnost staveb – Nevýrobní objekty (dále jen „norma“).

68. Podle § 2 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) požární vyhlášky musí být stavba umístěna a navržena tak, aby podle druhu splňovala technické podmínky požární ochrany na odstupové vzdálenosti a požárně nebezpečný prostor, a musí být podle druhu stavby splněny technické podmínky požární ochrany na stavební konstrukce a technologické zařízení, stanovené v českých technických normách uvedených v příloze č. 1 části 1, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak
69. Z PBŘ stavby z března 2021, zpracovaného Ing. I. Ch., autorizovanou inženýrkou pro požární bezpečnost staveb, vyplývá, že projektantka vyšla z toho, že nosná konstrukce stavby je dřevěná a hořlavá a představuje hořlavý konstrukční systém (viz str. 3 PBŘ). Projektantka podle normy stanovila požárně nebezpečný prostor terasy 3,5 m od kratší strany terasy a 4,0 m od její delší strany. Takto vymezený PNP zasahoval v hloubce 3,5 m na sousední pozemek i dům žalobce s hořlavým stěnovým pláštěm. Naopak PNP domu žalobce zasahuje do terasy. Projektantka konstatovala, že odstupové vzdálenosti od domu žadatelů se terasou nezměnily (viz str. 3 PBŘ). Projektantka konstatovala, že zásah požárně nebezpečného prostoru terasy do sousedního pozemku vyloučí jednak celoplošná boční stěna terasy a jednak navazující protipožární stěna, přičemž projektantka určila potřebné technické parametry stěn (viz str. 4 PBŘ). Ve výkresu C-2 projektantka vyznačila odstupové vzdálenosti včetně vymezení požárně nebezpečných prostorů.
70. Žalobce namítal, že ač PBŘ řeší přesah PNP terasy na dům žalobce, nezabývá se přenosem požáru z terasy na dům žadatelů s následným přenosem na dům žalobce, který je s ním fyzicky propojen, kdy oba domy nevyhovují aktuálním požárním předpisům. Žalobce poukázal na nosný vodorovný trám spojující stavbu s konstrukcí domu žadatelů.
71. Obdobnou námitku žalobce vypořádal stavební úřad na str. 6 prvoinstančního rozhodnutí tím, že předmětem PBŘ byla stavba terasy a nikoli stavba dvojdomu.
72. Žalobní námitce soud nemohl nepřisvědčit. Předmětem řízení o dodatečném povolení byla stavba terasy, která měla splňovat technické podmínky požární ochrany na odstupové vzdálenosti a požárně nebezpečný prostor. Projektantka v souladu s požární vyhláškou i normou vyšla z toho, že dřevěná konstrukce terasy i dvojdom žalobce a žadatelů jsou hořlavé a stanovila odstupové vzdálenosti i jimi definovaný požárně nebezpečný prostor. Projektantka navrhla řešení konstrukcí boční stěny terasy a navazující protipožární stěnou. V PBŘ projektantka přezkoumatelně popsala způsob řešení, který vede k tomu, že technické podmínky požární ochrany na odstupové vzdálenosti a požárně nebezpečný prostor budou splněny - požárně nebezpečný prostor tak nebude zasahovat na sousední pozemek žalobce. Dodatečně povolená stavba tento způsob řešení zahrnuje. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby nebyly technické podmínky požární ochrany na odstupové vzdálenosti a požárně nebezpečný prostor domu žadatelů. Jinými slovy, správní orgány nebyly povinny zabývat se v řízení o dodatečném povolení stavby požárně bezpečnostním řešením domu žadatelů, potažmo domu žalobce. Žalobce argumentoval nebezpečím přenosu požáru z domu žadatelů na dům žalobce, avšak stavba terasy na průběh šíření požáru mezi domem žadatelů a domem žalobce nemá žádný vliv.

Protipožární zeď

73. Žalobce namítl, že žadatelé nepožádali o povolení protipožární zdi. Povolením zdi tak byl překročen předmět žádosti, neboť žadatelé požádali výlučně o dodatečné stavební povolení terasy, nikoli protipožární zdi.
74. Předmět posuzovaného řízení byl dán žádostí žadatelů ve spojení s projektovou dokumentací. Stavba, která byla předmětem povolovacího řízení, podle projektové dokumentace Ing. J. K. z března 2021, zak. č. 4-2021, zahrnovala protipožární stěnu (viz části této projektové dokumentace: výkres C-2, souhrnná technická zpráva str. 4, technická zpráva str. 2 –SO č. 2, požárně bezpečnostní řešení stavby D.1.3, výkres č. 5). Soud tedy konstatuje, že předmět řízení zahájeného žádostí žadatelů a vymezený projektovou dokumentací protipožární stěnu zahrnoval a námitka, že správní orgány jejím povolením překročily předmět žádosti, není důvodná.
75. Namítal-li žalobce, že původně stavebnímu úřadu předložená projektová dokumentace byla žadateli teprve následně doplněna o protipožární zeď a že stavební úřad pochybil, když ji přesto považoval za součást stavby, ohledně níž bylo žádáno žadateli povolení, nemohl mu soud přisvědčit. Žadatelé mohli projektovou dokumentaci v průběhu řízení upravovat a doplňovat. Smyslem správního řízení je služba veřejnosti, kdy v rozporu s ní by byl postup správního orgánu, který by v průběhu řízení neumožnil úpravu projektové dokumentace. Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je totiž, jak již bylo výše s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětleno, rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, což implicitně vyplývá ze správního řádu (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79).
76. Žalobce je oprávněn prostřednictvím správní žaloby hájit pouze svá procesní a hmotná práva. Soudní řád správní je obrannou, nikoliv kontrolní normou, slouží tudíž k tomu, aby žalobce či navrhovatel mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoliv cizí právní sféru. Podat tzv. žalobu ve veřejném zájmu (*actio popularis*) ve prospěch jiných osob umožňuje soudní řád správní pouze zákonem stanoveným subjektům, konkrétně nejvyššímu státnímu zástupci a veřejnému ochránci práv (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 18 a tam citovaná judikatura). Žalobce netvrdil, že by se s případně žadateli v průběhu řízení před stavebním úřadem doplněnou projektovou dokumentací nemohl seznámit, nebo že by mu znemožnila řádně v řízení před stavebním úřadem uplatňovat svá práva a právem chráněné zájmy, konkrétně, jak již bylo výše uvedeno, namítat nedostatky, kterými mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo k sousednímu pozemku.
77. Dále žalobce argumentoval tím, že pokud černá stavba není povolitelná v okamžiku projednání žádosti, je třeba podle žalobce nařídit její odstranění. Námitka není důvodná, protože, jak bylo výše uvedeno, stavební úřad je vázán § 129 odst. 3 stavebního zákona a stavbu musí dodatečně povolit, pokud vlastník prokáže skutečnosti uvedené v písm. a), b) a c) tohoto zákonného ustanovení. Stavební zákon v § 129 odst. 3 stavebního zákona předpokládá, že takto lze dodatečně povolit stavbu, která je rozestavěná, pokud stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení. Takto stavební úřad postupoval, kdy žadatelům dodatečně povolil existující rozestavěnou stavbu s podmínkou, že ji dokončí dle projektové dokumentace (zejm. doplní celoplošnou stěnu terasy a protipožární zeď). Není tedy pravdou, že by nebylo lze dodatečně povolit stavbu, pokud je v takovém stavu rozestavěnosti, který je bez dalších úprav v rozporu s § 129 odst. 3 písm. a) až c) stavebního zákona. Takovou stavbu dodatečně povolit lze, pokud budou současně uloženy podmínky pro její dokončení tak, aby ve stavu po svém dokončení splňovala podmínky § 129 odst. 3

písm. a) až c) stavebního zákona. Pokud jde o námitku žalobce, že stavební úřad nemůže žadatelům nařídít dokončení stavby dle dodatečného povolení, takže není jasné, zda vůbec žadatelé stavbu dokončí, nelze žalobci přisvědčit, protože pominul, že nedokončili-li by žadatelé stavbu dle dodatečného povolení ve lhůtě stanovené dodatečným povolením (viz podmínka II.2. dodatečného povolení), vystavili by se reálnému nebezpečí, že jim bude za odpovídající přestupek uložena citelná pokuta až do výše 500 000 Kč [srov. § 178 odst. 2 písm. g), odst. 3 písm. c) stavebního zákona].

78. Nedůvodnou shledal soud i žalobní námitku, že je hrubě nezákonným názor stavebního úřadu, že požární zeď o výšce 2,17 m není třeba povolovat, protože jde o marginální odchylku od výšky 2 m ve smyslu § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Stavební úřad totiž k žádnému takovému závěru v prvoinstančním rozhodnutí nedospěl a námitka tak mívá důvody prvoinstančního (i napadeného) rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů nelze vyložit ani pochopit tak, že *požární zeď není třeba povolovat*. Stavební úřad protipožární stěnu učinil součástí povolené stavby explicitně ve výroku prvoinstančního rozhodnutí (viz závěr výroku I a podmínky 1 a 8 výroku II) a odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (např. str. 6) o tom též nezavdává žádnou pochybnost. Jinými slovy, stavební úřad neprezentoval názor, že protipožární zeď není třeba povolovat, a protipožární zeď (jakou součástí dodatečně povolené stavby) povolil.
79. Soud nesouhlasí s žalobcem, že PBR neobsahuje posouzení protipožární stěny, resp. celého objektu s protipožární stěnou. Jak bylo výše uvedeno, z PBR naprosto jasně vyplývá, že podmínkou pro to, aby PNP terasy nezasahoval do PNP sousedního pozemku, je vybudování protipožární zdi a celoplošného obkladu boční stěny terasy (viz str. 4 PBR). PBR tak tedy posouzení protipožární stěny obsahuje. K další námitce žalobce, že z ničeho nevyplývá vůle či povinnost stavbu protipožární zdi realizovat, soud uvádí, že vůle žadatelů protipožární zeď provést je zřejmá z toho, že o její povolení žádali, a jejich povinnost protipožární zeď provést vyplývá z výroků prvoinstančního rozhodnutí, potvrzeného napadeným rozhodnutím. Mínil-li svou žalobní námitkou žalobce tak (jak by vyplývalo z gramatického výkladu tohoto žalobního tvrzení), že taková vůle a povinnost nevyplývá z PBR, pak obecně platí, že vypracování jakéhokoli požární bezpečnostního řešení stavby nepředstavuje projev vůle ani nezakládá žádnou povinnost.
80. Žalobce dále namítl, že prvoinstanční i napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, protože se správní orgány obou stupňů vůbec nezabývaly v rozporu s § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501 tím, zda umístění protipožární zdi v délce přes 4 m a výšce přes 2 m odpovídá danému charakteru území, ani posouzením požární zdi z hlediska § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501.
81. Soud odkazuje na výše uvedenou argumentaci v pasáži *Odstupy a výjimky* a dodává následující.
82. Požární zeď tvořila součást stavby, která byla předmětem řízení o dodatečném povolení. Správní orgány se posouzením stavby z hlediska § 25 odst. 1 i odst. 6 vyhlášky č. 501 zabývaly. Nebylo zapotřebí, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích při posouzení této otázky explicitně jednotlivě věnovaly každé části stavby. Ze správních rozhodnutí je zřejmé, že si správní orgány byly vědomy toho, že požární stěna je umístěna na hranici sousedního pozemku (viz např. str. 7 napadeného rozhodnutí). Správní orgány konstatovaly k celé stavbě (tedy včetně požární zdi), že splňuje podmínky § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 a výjimka z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501 není vyžadována, protože stavba splňuje § 25 odst. 6 vyhlášky, mj. vzhledem k charakteru zástavby. Správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vysvětlily, proč uplatňují na danou lokalitu správní praxi aplikací § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501 – jde o soubor malých a zároveň úzkých stavebních parcel, na nichž jsou rodinné domy a související objekty (např. garáže a terasy) umístěny na hranici pozemku nebo v její těsné blízkosti. Správní praxe odůvodněná zvláště stísněnými a komplikovanými zastavovacími podmínkami uplatňovaná správními orgány vyplynula z ortomapy, místního šetření i fotodokumentace. Žalobci tedy nelze přisvědčit, že by se správní orgány požární zdi vzhledem k § 25 odst. 1, 6 vyhlášky č. 501 nezabývaly, resp. že by jejich rozhodnutí byla v tomto směru nepřezkoumatelná.

83. Žalobce v žalobě žádné konkrétní námitky proti takovému posouzení správních orgánů nevnesl, tvrdil jen nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, kterou soud neshledal. Obiter dictum soud uvádí, že tvrdily-li správní orgány správní praxi umísťování staveb na hranice pozemků, kterými jsou mj. garáže, nebylo důvodu se nějak podrobněji vyjadřovat k umístění (protipožární) zdi.
84. Žalobce další námitky vztahoval ke své pohodě bydlení. Žalobce nezpochybnil závěr správních orgánů, že v důsledku realizace protipožární zdi dojde jen k nepatrnému zvětšení zastínění nemovitostí žalobce. Žalobce tedy takovou nepatrnou míru negativního zásahu do své pohody bydlení zastíněním nespороval, ale namítl, že správní orgány neodůvodnily, proč by měl žalobce takový zásah snášet, když jde o rozestavěnou černou stavbu a měl by být zvýhodněn oproti stavebníkovi černé stavby.
85. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by měl být soused nepovolené stavby v řízení o jejím dodatečném povolení zvýhodňován oproti stavebníkovi. Hájení veřejného zájmu na dodržování stavební kázně sousedovi nepřísluší a stavební zákon jeho práva neupravuje odlišně od řízení o vydání (řádného) stavebního povolení či územního rozhodnutí.
86. Podle judikatury kasačního soudu nemohou stavební úřady svévolně po žadateli o dodatečné povolení stavby, který splní podmínky podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, požadovat splnění podmínek dalších, které oporu ve stavebním zákoně nemají. Míra porušení zákona žadatelem o dodatečné povolení stavby v době předcházející jejímu dodatečnému povolení by měla být především zohledněna v řízení o správním deliktu podle hlavy V stavebního zákona. Nelze přenášet sankční mechanismus i do řízení o dodatečném povolení stavby, neboť z dikce § 129 stavebního zákona, ani z důvodové zprávy k zákonu neplyne záměr zákonodárce, aby toto řízení mělo rovněž sankční charakter (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011–108, bod 15, nebo ze dne 18. 10. 2023, č. j. 4 As 312/2022–37, bod 24).
87. Argumentoval-li žalobce tedy tak, že správní orgány pochybily, pokud ve svých rozhodnutích nevysvětlily, že *právě v řízení o dodatečné povolení stavby* smí dodatečně povolovaná stavba představovat nepatrný zásah do pohody bydlení souseda, nemohl mu soud přisvědčit. Žalobní námitka nebyla důvodná, protože správní orgány nemusely speciálně odůvodňovat, že zjištěná nepatrná míra negativního zásahu do pohody bydlení žalobce zastíněním představuje akceptovatelné dotčení práv žalobce, i přesto, že jde o rozestavěnou „černou“ stavbu. Žádná taková povinnost správním orgánům ze zákona nevznikla a ani vzniknout nemohla, protože stavební zákon nerozlišuje, jak bylo výše vysvětleno, mezi přiměřenými dopady stavby do práv souseda v případě stavby, která je předmětem (řádného) stavebního povolení, a v případě dodatečně povolované stavby.
88. Obiter dictum považuje soud za vhodné doplnit následující.

89. Žalobce v řízení před stavebním úřadem namítl, že protipožární zeď narušuje jeho pohodu bydlení, protože zastiňuje sousední pozemek. Stavební úřad k tomu uvedl na str. 5 prvoinstančního rozhodnutí, že zeď je oproti oplocení, které nevyžaduje povolení, vyšší o 17 cm, a proto nebude zásadně narušovat pohodu bydlení žalobce. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí doplnil, že otázku zastínění řeší § 12 a § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268“). Dále žalovaný uvedl, že zdí o délce 4 m a výšce 2,17 m nedojde k takovému zastínění sousedního pozemku o výměře 562 m², které by bylo nad míru přípustnou. Vzhledem k umístění protipožární stěny na východní straně sousedního pozemku dojde k zastínění pouze v ranních hodinách a stávající zastínění od stavby rodinného domu žadatelů bude zvětšeno nepatrně.
90. Podle § 89 odst. 6 stavebního zákona platí, že námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí mj. na základě obecných požadavků na výstavbu, tedy podle vyhlášky č. 501. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.
91. Soud konstatuje, že podle § 89 odst. 6 stavebního zákona, resp. § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, ve spojení s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 se stavební úřad měl zabývat tím, zda odstup stavby splňuje požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí.
92. Osvětlení a proslunění dle § 11 až 13 vyhlášky č. 268 se týká výlučně místností, tudíž se tato regulace mívá námitkou žalobce vztahující se k zastínění jeho pozemku. Šlo tedy o kvalitu prostředí (pohodu bydlení) ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501.
93. V rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019–37, publ. pod č. 4076/2020 ve Sb. NSS, bod 35, Nejvyšší správní soud vyložil § 89 odst. 6 tak, že sousedské námitky převážně soukromoprávní povahy musí stavební úřad vypořádat tak, že ji nejprve posoudí z hlediska veřejného práva. Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území, učiní si následně i ze soukromoprávního hlediska, podle míry přiměřené místním poměrům a z hlediska (ne)podstatného omezení obvyklého užívání sousední nemovitosti, o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek sám. Podle bodu 36 citovaného rozsudku kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí podle §§ 20 a 25 vyhlášky č. 501 (dříve „pohody bydlení“). *„Povinnost zachovat kvalitu prostředí je sice povšechný veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námítky účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námitky dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních záměrů vykazují jistý překryv.“* V bodě 39 kasační soud doplnil: *„Součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují život v něm, a zároveň spoluvytvářejí ony „místní poměry“, o nichž hovoří § 1013 občanského zákoníku. Jiné činnosti proto budou přípustné v lázeňské či rekreační lokalitě a jiné v běžně zatížené městské či venkovské zástavbě, byť by třeba šlo v obou případech o zástavbu obytnou (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově.“*

94. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007–52, publ. pod č. 1602/2008 ve Sb. NSS, vymezil jako kritérium rozhodné pro posouzení, zda došlo k nepřípustnému zásahu do pohody bydlení *míru přiměřenou poměrům*.
95. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2017, č. j. 2 As 155/2017-65, bod 34, je veřejnoprávní ochrana zejména poskytována preventivně pro futuro z důvodu ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby. V případě potenciálního budoucího zásahu, který je nahodilý, málo pravděpodobný, anebo který přesahuje rozumné nároky na řízení podle stavebního zákona, již poskytuje ochranu soukromoprávní žaloba.
96. V rozsudku ze dne 27. 11. 2019, č. j. 9 As 55/2018-39, bod 22, Nejvyšší správní soud konstatoval ustálenou judikaturu, že změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrozumnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje, a to zvláště v urbanizovaných oblastech. Vlastníci nemovitostí nemají subjektivní veřejné právo na to, aby poměry v daném území zůstaly zakonzervovány a nemohly se změnit.
97. Žalobce nezpochybnil závěr správních orgánů, že v důsledku realizace protipožární zdi dojde jen k nepatrnému zvětšení zastínění sousedního pozemku. Nepatrná, jiným slovem nevýznamná, změna v zastínění sousedního pozemku nemůže z povahy věci představovat zásah do vlastnických práv žalobce nad míru přiměřenou místním poměrům. Soud obecně doplňuje, že každý vlastník stavby pro bydlení se zahradou v husté městské zástavbě musí počítat s tím, že své vlastnické právo k zahradě bude vykonávat mj. s větším zastíněním než vlastník pozemku umístěného v jiném druhu zástavby. Slovy Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném judikátu, očekávané negativní vlivy sporné zdi na sousední pozemek se nevymykají ustáleným poměrům ani svou intenzitou, ani svým druhem. Po žalobci jako vlastníkovu sousedního pozemku lze spravedlivě požadovat, aby zatížení stavbou spočívající v nepatrném zvětšení zastínění snášel, neboť je to přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře z obecných vyžadovaných standardů na využití pozemku s přihlédnutím ke konkrétní lokalitě.
98. Žalobce dále namítl, že se stavební úřad nevypořádal s námitkou, že projektová dokumentace neřeší statickou část protipožární zdi a navrhuje výztuž, která je v rozporu s technologickým předpisem a postupem stanoveným výrobcem betonových bloků. Podle žalobce zeď vzhledem ke své hmotě bez jakéhokoli zpevnění např. výztužnými sloupky může ohrozit při případném pádu život a zdraví obyvatel.
99. Pokud by soud vykládal tuto žalobní námitku tak, jak byla formulována, směřovala by k nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí, neboť žalobce tvrdil, že stavební úřad nevypořádal jeho popsanou námitku.
100. Taková námitka nemohla být důvodná, protože žalobcem popsanou námitku stavební úřad citoval na závěr str. 5 prvoinstančního rozhodnutí a na str. 6 prvoinstančního rozhodnutí k ní uvedl: „Protipožární stěna je řešena v souhrnné technické zprávě na str. 4 v odstavci požární ochrana, dále i technická zpráva obsahuje bod SO č. 2 Protipožární stěna, kde je uveden postup založení a stavby protipožární stěny, výkresová část PD obsahuje výkres č. 5 Řez B-B - stěna protipožární a také výkres č. C-2 situace zastavovací, kde je protipožární stěna zakreslena i s PNP po jejím postavení. Všechny tyto zprávy a výkresy jsou opatřeny razítkem autorizovaného inženýra.“ Tvzení, že stavební úřad námitku nevypořádal, je tedy v rozporu s obsahem prvoinstančního rozhodnutí.

101. Směřovala-li žalobní námitka k tomu, že žalobce není spokojen, *jak* správní orgány s jeho námitkou naložily, je nutno podotknout, že bez ohledu na to, jak ji postupně ve svých rozhodnutích vypořádali stavební úřad a žalovaný, žalobce svou námitku opakoval ve stejném znění a na vypořádání nijak nereagoval. Námitku ostatně žalobce téměř doslovně zopakoval i v žalobě, aniž reagoval na její vypořádání správními orgány.
102. Žalovaný k námitce žalobce na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Další námitky odvolatele se týkají způsobu provádění protipožární stěny. Způsob provádění protipožární stěny je uveden v technické zprávě PD v kapitole SO č. 2: Protipožární stěna - místo oplocení, a také ve výkresu č. 5 - Řez BB - stěna protipožární. Dle ust. § 159 odst. 3 stavebního zákona projektant odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu technologického zařízení, včetně vlivů na životní prostředí. Je povinen dbát právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu vztahujících se ke konkrétnímu stavebnímu záměru a působit v součinnosti s příslušnými dotčenými orgány. Statické, popřípadě jiné výpočty musí být vypracovány tak, aby byly kontrolovatelné. Není-li projektant způsobilý některou část projektové dokumentace zpracovat sám, je povinen k jejímu zpracování přizvat osobu s oprávněním pro příslušný obor nebo specializaci, která odpovídá za jí zpracovaný návrh. Odpovědnost projektanta za projektovou dokumentaci stavby jako celku tím není dotčena. Z výše uvedeného je tedy patrné, že způsob provádění stavby je uveden v PD, za kterou je zodpovědný projektant. Odvolací správní orgán považuje předložené podklady týkající se protipožární stěny za dostačující.“*
103. Z projektové dokumentace soud zjistil, že protipožární stěna dané délky a výšky má mít základové pasy (určené šířkou, minimální hloubkou a užitým betonem) a svislou konstrukci určenou jednak šířkou a užitým betonem do ztracených betonových tvárnic a jednak svislými pruty výztuže E10 s určeným místem umístění prutů výztuže (viz technická zpráva str. 2, výkres č. 5).
104. Žalobce ve správním řízení namítl, že se obává zřícení protipožární stěny. Svou obavu dovozoval žalobce z toho, že projektová dokumentace neřeší statickou část protipožární zdi a navrhuje výztuž, která je v rozporu s technologickým předpisem a postupem stanoveným výrobcem betonových bloků. Poněkud v rozporu s tím žalobce současně namítl, že zeď nemá jakékoli zpevnění. Soud vychází z toho, že vzhledem k umístění protipožární zdi by její zřícení mohlo zasáhnout sousední pozemek.
105. Soud nepovažuje vypořádání námitky žalobce správními orgány za nepřezkoumatelné ani nedostatečné. Správní orgány obou stupňů na námitku žalobce odpověděly tím, že projektová dokumentace řeší základy i svislou konstrukci zdi a že jde o řešení zvolené autorizovaným inženýrem, který za projekt odpovídá. Soud dodává, že bylo zcela zřejmé, že protipožární zeď není nosnou konstrukcí, ani do žádných existujících nosných konstrukcí nezasahuje. Vzhledem k obecné a zčásti i nesrozumitelné námitce žalobce, který na jedné straně uváděl, že zeď je projektována s výztuží, a současně uváděl, že nemá jakékoli zpevnění, kdy žalobce nekonkrétně odkazoval na technologické postupy, přičemž žádný právní předpis neukládal, aby projektová dokumentace zahrnovala statické posouzení protipožární zdi, lze vypořádání námitky žalobce správními orgány akceptovat. Nelze ani přehlédnout, že žalobce v odvolacím řízení námitku nijak nekonkretizoval a setrval na obecné argumentaci ohrožením pádem zdi. Žalobcova námitka tedy nebyla s to zpochybnit řešení zvolené projektantem, které statické prvky výztuže obsahovalo. Jinými slovy, žalobcem vznesená obava z pádu zdi nebyla vzhledem ke své obecnosti způsobila založit u správních orgánů pochybnosti, zda projektantkou zvolené řešení výztužemi

prutů dostatečně řeší její statiku. Žalobcem formulované námitky představovaly ničím nepodložené subjektivní přesvědčení žalobce o vadnosti projektové dokumentace. Z jeho námitek nevyplývala důvodná pochybnost o správnosti projektové dokumentace ve vztahu ke statické protipožární zdi (srov. § 3 správního řádu). Žalobci nic nebránilo, aby svá tvrzení podložil tak, aby z nich vyplývala alespoň pochybnost o správnosti projektové dokumentace. Takto však žalobce nekonal. Poslední žalobní námitka byla tedy lichá.

106. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

107. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.
108. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, protože jim soud neuložil žádnou povinnost. Osoby zúčastněné na řízení ani nenavrhovaly přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. února 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu